

- 2) W pozostałym zakresie odwołania zostają oddalone.
- 3) Stwierdza się nieważność art. 1 decyzji 2014/200 w zakresie, w jakim wskazano w nim ugrupowania interesów gospodarczych jako jedynych beneficjentów pomocy, o której mowa w tej decyzji.
- 4) Stwierdza się nieważność art. 4 decyzji 2014/200 w zakresie, w jakim nakazano w nim Królestwu Hiszpanii odzyskanie całości kwoty pomocy, o której mowa w tej decyzji, od inwestorów ugrupowań interesów gospodarczych, którzy z niej skorzystali.
- 5) Królestwo Hiszpanii, Lico Leasing SA i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión SA, a także Caixabank SA, Asociación Española de Banca, Unicaja Banco SA, Liberbank SA, Banco de Sabadell SA, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, Banco Santander SA, Santander Investment SA, Naviera Séneca AIE, Industria de Diseño Textil SA (Inditex), Naviera Nebulosa de Omega AIE, Abanca Corporación Bancaria SA, Ibercaja Banco SA, Naviera Bósforo AIE, Joyería Tous SA, Corporación Alimentaria Guissona SA, Naviera Muriola AIE, Poal Investments XXI SL, Poal Investments XXII SL, Naviera Cabo Vilaboa C 1658 AIE, Naviera Cabo Domaio C 1659 AIE, Caamaño Sistemas Metálicos SL, Blumaq SA, Grupo Ibérica de Congelados SA, RNB SL, Inversiones Antaviana SL, Banco de Albacete SA, Bodegas Muga SL i Aluminios Cortizo SAU pokrywają własne koszty oraz trzy czwarte kosztów poniesionych przez Komisję Europejską zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniach odwoławczych będących przedmiotem sprawy C-128/16 P oraz spraw połączonych C-649/20 P, C-658/20 P i C-662/20 P.
- 6) Decal España SA pokrywa własne koszty.
- 7) Komisja Europejska pokrywa jedną czwartą kosztów, jakie poniosła zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniach odwoławczych będących przedmiotem sprawy C-128/16 P oraz spraw połączonych C-649/20 P, C-658/20 P i C-662/20 P.

(¹) Dz.U. C 110 z 29.3.2021

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 2 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie – Polska) – K.D./Towarzystwo Ubezpieczeń Ż S.A.

[Sprawa C-208/21 (¹), Towarzystwo Ubezpieczeń Ż (Wprowadzający w błąd wzorzec umowy ubezpieczenia)]

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 5 – Obowiązek zredagowania postanowień umownych w sposób jasny i zrozumiały – Dyrektywa 2005/29/WE – Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów – Artykuł 3 – Zakres stosowania – Artykuł 7 – Zaniechanie wprowadzające w błąd – Artykuł 13 – Sankcje – Umowy ubezpieczenia na życie związane z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym) zwane „unit linked” – Informacje dotyczące charakteru i konstrukcji produktu ubezpieczeniowego oraz ryzyka związanego z tym produktem – Wprowadzające w błąd wzorce umowne – Podmiot odpowiedzialny – Skutki prawne]

(2023/C 104/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K.D.

Strona pozwana: Towarzystwo Ubezpieczeń Ż S.A.

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”)

należy interpretować w ten sposób, że:

„nieuczciwą praktykę handlową” w rozumieniu tego przepisu może stanowić sporządzenie przez zakład ubezpieczeń wzorca umowy grupowego ubezpieczenia na życie związanej z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym), który nie pozwala konsumentowi przystępującemu do tej umowy grupowej w oparciu o ofertę drugiego przedsiębiorstwa, będącego ubezpieczającym, zrozumieć charakteru i konstrukcji oferowanego produktu ubezpieczeniowego oraz związanego z nim ryzyka, a ów zakład ubezpieczeń należy uznać za podmiot odpowiedzialny za tę nieuczciwą praktykę handlową.

- 2) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 2005/29 w związku z jej art. 13

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie wykładni prawa krajowego przyznającej konsumentowi, który zawarł umowę ze względu na nieuczciwą praktykę handlową przedsiębiorcy, prawo do żądania stwierdzenia nieważności tej umowy.

(¹) Dz.U. C 289 z 19.7.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Freikirche der Siebenten-Tags-Adventisten in Deutschland KdöR/Bildungsdirektion für Vorarlberg

(Sprawa C-372/21 (¹), Freikirche der Siebenten-Tags-Adventisten in Deutschland)

[Odesłanie prejudycjalne – Status Kościołów i stowarzyszeń lub wspólnot religijnych w państwach członkowskich w świetle prawa Unii – Artykuł 17 ust. 1 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuł 49 TFUE – Ograniczenia – Względy uzasadniające – Proporcjonalność – Dotacje dla prywatnej placówki nauczania szkolnego – Wniosek złożony przez związek wyznaniowy z siedzibą w innym państwie członkowskim – Placówka uznana przez ten związek za szkołę wyznaniową]

(2023/C 104/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Freikirche der Siebenten-Tags-Adventisten in Deutschland KdöR

Druga strona postępowania: Bildungsdirektion für Vorarlberg

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie skutkuje on wyłączeniem z zakresu stosowania prawa Unii sytuacji, w której Kościoły, stowarzyszenia lub wspólnoty religijne, które w danym państwie członkowskim posiadają status osoby prawnej prawa publicznego, a w innym państwie członkowskim uznają prywatną placówkę nauczania szkolnego za szkołę wyznaniową i jako taką ją wspierają, składają wniosek o dotację dla tej placówki, która to dotacja jest zastrzeżona dla Kościołów, stowarzyszeń i wspólnot religijnych uznanych na mocy prawa tego innego państwa członkowskiego.